

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KEELAND, VI

Cineva știe / Vi Keeland. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-516-9

821.111

Traducător: **Diana Dorobanțu**
Redactor: **Andreea Corneanu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

SOMEONE KNOWS

Copyright © 2025 by Vi Keeland
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

VI KEELAND

CINEVA ȘTIE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL

1

20 mai. Data tipărită în colțul de sus al ziarului mă șochează și îl scap de parcă ar fi un cărbune încins care mi-a ars mâinile. Cade pe podea, împrăștiindu-se într-o mulțime de povești pătate de cerneală. Bărbatul din spatele tejghelei se încruntă.

— Scuze, spun, în timp ce mă aplec și încerc să adun paginile în ordine, punând ziarul înapoi deasupra teancului de *New York Post*, apoi mă îndrept spre raftul cu reviste.

Sports Illustrated are un cal de curse pe copertă. Domnului Hank, fostul meu proprietar, îi va plăcea, așa că iau revista și mă îndrept spre casă pentru a o plăti.

Este a treia oară când îmi aduc aminte de când m-am trezit și abia e ora 16.00. De obicei, când predau cursuri de vară, așa cum fac acum, merg la facultate doar de două ori pe săptămână, așa că nici nu știu ce zi a săptămânii este. Dar 20 mai nu este o zi oarecare, cred. Este aniversarea a douăzeci de ani de la ziua pe care nu o voi uita niciodată.

Ies din magazin și mă hotărâsc să merg pe jos cam cincisprezece străzi până la centrul de îngrijire pentru seniori unde se află domnul Hank, în loc să iau metroul. E frumos afară și trebuie să mă opresc să iau niște gogoși. În plus, nu vreau să-l văd până nu-mi limpezesc mintea.

Se luptă cu demența, așa că ultimul lucru de care are nevoie este ca eu să-i aduc anxietatea mea când îl vizitez.

Dar gândurile îmi vâjâie în minte în timp ce merg și nici măcar florile roz-aprins ale magnoliei din Union Square Park nu pot alina melancolia care-mi apasă inima.

Trec pe lângă High Note, pubul unde l-am cunoscut pe Derek, tipul cu care mă vedeam înainte de Sam, și arunc o privire prin fereastra din față. Derek era pompier. Câțiva bărbați stau la bar, probabil tot pompieri. Par să fie prezenți acolo aproape în fiecare seară. Nu am niciun chef să intru, dar îmi vine o idee, îmi aduc aminte că există o modalitate de a-mi slăbi nodul din gât și de a-mi diminua anxietatea pe care o simt astăzi. Așa că bag mâna în buzunar, scot telefonul și titez în timp ce trec pe lângă bar.

Elizabeth: Ai chef să ieșim în seara asta?

„Să ieșim” sună mult mai bine decât *să mi-o tragi până-mi pierd mințile*. Dar alergarea de opt kilometri de dimineață nu mi-a limpezit mîntea și sunt sigură că Sam nu va avea nimic împotriva. El a fost întotdeauna cel care a inițiat întâlnirile noastre și a menționat de mai multe ori că pot să-l contactez și eu.

După cincisprezece minute, ajung la azilul de bătrâni Park Manor. Încă nu mă simt grozav, dar răspunsul entuziast al lui Sam a ajutat, calmându-mi nervii încordați. Doar că el lucrează în noaptea asta, așa că nu-l voi vedea decât mâine.

Mă prezint la biroul asistentei de la etajul trei, iar ea apasă butonul care deblochează ușa spre secția pentru pacienții cu demență. Îl găsesc ușor pe domnul Hank – râde în hohote, în timp ce se uită la televizorul din salon. Sunetul plin de viață îmi ridică moralul mai mult decât

orice altceva pe ziua de azi. Când mă apropii, mă zărește și ochii îi strălucesc, semn că m-a recunoscut.

— Elizabeth! spune el. Hai încoace, domnișoară.

Căldura cu care mă salută mă încântă. Cu toate că mi-a salvat viața când m-am mutat la New York – acum douăzeci de ani, fără două zile – oferindu-mi o reducere la chirie și sfătuindu-mă unde să-mi caut de lucru, uneori nu-și mai amintește cine sunt. Mă grăbesc spre el, îl îmbrățișez cu drag și îi întind punga cu gogoși pe care le-am cumpărat de la vânzătorul lui stradal preferat. Sunt cu ciocolată, de asemenea, preferatele lui – asta nu uită niciodată.

— Nu era nevoie.

— Dar am vrut.

Zâmbesc, întinzându-i revista și formularul de pariuri zilnice pe care le-am cumpărat mai devreme de la agenția de pariuri.

— Nu ar trebui să-ți încurajez obiceiul, dar m-am gândit că poate ți-ar plăcea și ăsta.

Domnul Hank a pus pariuri toată viața lui, mai ales la cursele de cai. Acum nu mai poate ieși fără ajutorul unui asistent și refuză să folosească altceva decât un telefon fix, dar cumva a reușit să-și facă un cont pe FanDuel, de pe iPad, ca să poată paria 10 dolari pe zi la cursele de cai.

— Ești prea bună cu mine.

Scoate o gogoasă cu ciocolată din pungă și își linge buzele.

— Știi, și eu făceam gogoși cu ciocolată. Exact ca astea. Doar că mai bune, bineînțeles.

Zâmbesc.

— Bineînțeles. Patiseria ta a fost votată cea mai bună din New York timp de optsprezece ani la rând.

Ia o mușcătură, mestecă încet și îmi dau seama că o savurează.

— Eram singurul patiser din cartier care a continuat să le facă manual, chiar și după ce au apărut mașinile de făcut gogoși.

Mai ia o mușcătură. De data asta, oftând de plăcere când mestecă.

Domnul Hank arată bine astăzi. Nu arată prea diferit la exterior față de acum douăzeci de ani, dar poate că unele riduri s-au adâncit. Mi-aș fi dorit să fi apreciat cu adevărat cât de special era atunci când m-am mutat aici. Sigur, eram conștientă de ajutor – și i-am mulțumit, îi eram recunoscătoare – dar nu îți dai seama niciodată cât de mult prețuiești pe cineva până nu îl pierzi.

Desigur, el este încă aici. Cel puțin, o mare parte din el.

— Pe ce stradă era patiseria ta? îl întreb, deși știu răspunsul.

Mestecă, terminând ultima înghițitură din gogoasă, și ceva i se schimbă în privire. Se uită direct la mine și își înclină capul.

— Ce patiserie?

Mi se strânge inima.

— Ah, lasă, nu contează. Ți-a plăcut gogoșa?

— Delicioasă. Vrei una?

Îmi întinde punga.

— Eu le-am făcut. Frământate de mână, nu de vreo mașină.

De obicei, aș fi refuzat. Dar are atâta speranță în privire, încât nu pot să-l refuz.

— Aș vrea una. Mulțumesc.

— Cum merg studiile, domnișoară?

Zâmbesc, îi spun că merg grozav, deși sunt profesoară de cincisprezece ani deja, nu studentă.

El dă aprobator din cap.

— Am știut dintotdeauna că ești o fată bună. Mi-am dat seama din clipa în care te-am cunoscut.

Inima mi se strânge. A fost singurul care a crezut asta atunci.

— Ce mai face Walter?

Dumnezeule, creierul e un labirint atât de complex. Amintirile prețioase se estompează ca niște șoapte în vânt, în timp ce unele neînsemnate rămân adânc înrădăcinate. Walter fusese un nesuferit cu care ieșisem pentru o scurtă perioadă, imediat după ce m-am mutat aici. Dar am învățat că pentru domnul Hank e mai bine să nu-l corectez, ci doar să continui discuția. Așa că fac eforturi să zâmbesc.

— Totul e în regulă.

El scoate un oftat gutural.

— Cred că ar fi mai bine să ieși cu bărbați de vârsta ta. Bătrânii au întotdeauna planuri ascunse.

De data asta, zâmbetul meu e sincer. Unele lucruri nu s-au schimbat nici după două decenii. Sam e cu zece ani mai în vârstă decât mine.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, este ora cinei pentru domnul Hank. Își deschide brațele pentru o îmbrățișare de rămas-bun, iar eu mă apropii, simțind mirosul de gogoși cu ciocolată și Old Spice. Este mirosul lui unic. Când mă retrag, mă prinde de braț pentru o clipă și îmi zâmbește larg.

— Te iubesc, puștoaico.

Îl sărut pe obraz.

— Și eu te iubesc.

Două ore mai târziu, stau în cada plină cu apă caldă, cu un pahar de vin în mână. Stresul pe care l-am

simțit toată ziua se dizolvă ca un cub de zahăr într-o ceașcă de ceai fierbinte și abia îmi mai aduc aminte cum mă cheamă, darămite data de astăzi. Ar fi trebuit să fac asta mai devreme; poate aș fi reușit să-mi termin treaba înainte să se facă atât de târziu. Predau doar două cursuri la Universitatea Pace pe timpul verii, iar unul dintre ele este un seminar online de scriere de ficțiune, care durează un an și care tocmai a început. Necesită mult mai mult timp decât cursul de literatură engleză pentru începători, care se ține cu prezență fizică de două ori pe săptămână. Sunt douăzeci și patru de capitole de cărți care mă așteaptă să le citesc și să le analizez. Sunt singurul profesor care s-a oferit voluntar să țină acest curs acum zece ani, când universitatea l-a introdus în program, și e o povară destul de grea. Dar, din când în când, găsesc un diamant în piatra brută, un student care promite, și asta face ca toate orele suplimentare să merite.

iPad-ul meu este pe covorașul de baie, așa că mă întind peste cadă, îl apuc împreună cu ochelarii de citit și apăs butonul pentru a-l porni. Îmi erau mai dragi vremurile când studenții predau lucrările pe *hârtie* – mult mai confortabil pentru ochii mei și mai ușor de adăugat comentarii pe margine cu un pix roșu. Dar acum, la 37 de ani, sunt un dinozaur.

Deschid prima lucrare și parcurg întregul capitol. Este scris destul de bine, dar nu îmi captează atenția, nu mă face să fiu nerăbdătoare să trec la pagina următoare sau să citesc întreaga carte. Șlefuirea lui nu-l va transforma într-un diamant, dar adaug câteva comentarii, notez niște sugestii de accelerare a ritmului și apăs tasta de trimitere.

Deschid următorul fișier, iau o gură de vin și mă afund și mai adânc în apa caldă. Documentul se deschide cu pagina de titlu – *Răz bunarea*, de Hannah Greer. Programa mea de curs le recomandă studenților să nu încerce

să găsească un titlu pentru carte înainte de a termina prima versiune – astfel încât să poată surprinde adevărul spirit al romanului. Dar, în fiecare an, câte un student tot încearcă. Următoarea pagină are chiar și o dedicație – asta e ceva nou.

Tuturor celor care au săvârșit ticăloșii în umbră, crezând că fapta nu va ieși niciodată la lumină. Vă înșelați. Ziua judecății voastre se apropie.

Uau. Sumburu. Dar sigur mi-a stârnit curiozitatea în calitate de cititor. Derulez la pagina următoare și mă aștept ca atmosfera înfricoșătoare să continue. Dar nu se întâmplă asta. În schimb, începe cu un prolog, o discuție interesantă despre maturizare atunci când viața nu este chiar atât de ușoară. Poate că nu este ceea ce mă așteptam, având în vedere titlul și dedicația, dar oricum e un început în forță. Îmi fac imediat o idee despre personaj – o tânără care se îndoiește de ea însăși și e pe cale să înfrunte lumea. Mă regăsesc în imagine. Adaug un comentariu rapid, sugerându-i studentei să descrie expresia feței protagonistei, în loc să-mi spună că e tristă.

Continui să citesc. Personajul principal este o fată aflată în ultimul an de liceu. O fată care îl privește pe profesorul ei *bărbat* altfel decât ceilalți elevi. Se pare că are o pasiune pentru el. Visează cu ochii deschiși și privește pe fereastră o cintează galbenă...

„O cintează galbenă.”

Mi se oprește respirația.

Inima îmi bate cu putere.

Închid ochii și reușesc să scap de gând, râzând de propria-mi reacție. Sunt ridicolă. E doar o pasăre. Și găsește-mi un licean care, la un moment dat, să nu

viseze cu ochii deschiși, uitându-se pe fereastră. Sunt doar paranoică.

Mai citesc un paragraf, apoi încă unul, dar pe măsură ce avansez, îmi dau seama că nu mai pot face abstracție. Fruntea mi se acoperă cu un strat subțire de transpirație, deși apa din cadă s-a răcit. Citesc rapid până la sfârșit și înghit în sec.

Asta nu e ficțiune.

E o poveste reală, o poveste *adevărată*.

Dar nu este posibil. Nu-i așa? Poate că e doar... o coincidență.

Îmi șterg fruntea, iau paharul cu vin și-l golesc dintr-o înghițitură. Apoi mă întorc la început și recitesc. E doar primul capitol, dar numele, acțiunile profesorului, totul este...

Cu siguranță, nu este ficțiune.

Și, deși am citit doar începutul poveștii, deja știu finalul. Domnul Sawyer are o aventură cu cea mai bună prietenă a mea, Jocelyn, apoi sfârșește mort.

Pentru că *eu l-am ucis*. Astăzi se împlinesc exact douăzeci de ani.

CAPITOLUL

2

Capitolul 1 - Romanul lui Hannah

Jocelyn privea pe fereastră, urmărind cum o cintează de un galben strălucitor s-a așezat pe o ramură, aducându-le puilor din cuib hrana regurgitată. Se presupune că e ceva instinctiv, nu-i așa? Grija unui părinte - hrănitul, îmbăiatul... afecțiunea fizică. Dar în dimineața aceea, ea fusese cea care își trezise mama, îi pregătise micul-dejun, o ajutase să intre la duș. Pe de altă parte, cintezele nu merg împleticindu-se până la magazinul de băuturi alcoolice ca să cumpere o sticlă de plastic de votcă pentru a le face să-și uite rolul în viață.

- Domnișoară Burton...

Profesorul s-a oprit lângă banca ei.

- Ești cu noi în după-amiaza asta?

Ea a clipit de câteva ori, și-a dres vocea și a simțit cum i s-au înroșit obraji.

- Scuze. Da.

Domnul Sawyer a pus pe banca ei un teanc de foi prinse cu agrafă, cu fața în jos - tema ei corectată - așteptând până când ea și-a ridicat privirea spre el.

- Vino să stăm de vorbă după curs, te rog.

„Grozav. Chiar grozav.”

Jocelyn a mai aruncat încă o privire spre cintează înainte de a-și îndrepta atenția spre partea din față a sălii de clasă. Privirea i s-a oprit asupra posteriorului domnului Sawyer, în timp ce acesta continua să meargă de-a lungul șirului de bănci, înapoind lucrările. Nu era vina ei că ochii îi zăboveau pe acea zonă. Omul arăta bine - mult mai bine decât băieții de vârsta ei. Și-a mușcat buzele, gândindu-se câte ore de exerciții fizice trebuia să facă profesorul de engleză pentru a arăta așa. Ferm și athletic, fundul lui completa restul corpului - umeri lați, talie îngustă și un zâmbet care contrasta cu asprimea vocii.

Prietena ei, Ivy, s-a aplecat și i-a șoptit:

- Închide gura. Îți curg balele.

Jocelyn și-a mijit ochii spre ea.

- Nu-i adevărat.

Ivy a început să râdă și s-a întors spre propria lucrare. Minus 8.

Și domnul Sawyer nu îi ceruse ei să rămână după curs...

Jocelyn credea că se descurcase perfect la temă. A inspirat adânc, încercând să se liniștească înainte să întoarcă foaia ca să-și vadă nota. În partea de sus, cu roșu, scria 10 plus, încadrat într-un cerc îngroșat.

„Uau.”

Ivy s-a aplecat din nou și a aruncat o privire pe furiș, dându-și ochii peste cap.

După aceea, Jocelyn a reușit să fie atentă pentru restul orei. La final, s-a apropiat de catedra domnului Sawyer. Fără să se uite la ea, acesta a răsfoit câteva hârtii și i-a făcut un semn spre primul rând.

- Ia loc.

După ce ultimii elevi au ieșit din clasă, el a închis ușa, sprijinindu-se cu șoldul de colțul catedrei.

Jocelyn s-a îndreptat puțin în scaun.

- Ia, spune-mi. Domnul Sawyer și-a încrucișat brațele pe piept. Te-ai gândit să studiezi tehnici de scriere a romanului la facultate?

Ea a ridicat din umeri.

- Nici măcar nu sunt sigură că voi merge la facultate.

- De ce nu?

Jocelyn și-a îndreptat privirea spre fereastră. Nu mai vedea cinteza, dar și-o imagina. Nu voia să spună că singurul ei scop în viață era să-și găsească un loc de muncă suficient de bine plătit, să scape naibii de mama ei, așa că nu a spus nimic.

- Jocelyn?

Ea și-a ridicat brusc privirea, întâlnind-o pe a domnului Sawyer.

- Uită-te la mine când îți vorbesc.

Ea a încuviințat din cap. Dar instinctul a făcut-o să-și coboare din nou privirea, așa că nu era chiar atât de simplu pe cât părea. Mai ales când domnul Sawyer - pasiunea ei secretă - i-a susținut privirea în tăcere timp de un minut întreg.

În cele din urmă, el a zâmbit.

- Mulțumesc. Cred că ești o povestitoare excelentă. Îți place să scrii?

Jocelyn a dat din cap afirmativ.

- Vorbește, domnișoară Burton. Folosește-ți vocea. Nu ești o păpușă mecanică.

I-a întâlnit din nou privirea.

- Da.

- Da, ce?

– Da, îmi place să scriu.

– Excelent. Spune-mi ce faci în timpul liber. Scrii din plăcere? Ții un jurnal zilnic?

– Nu am un jurnal în care să scriu în fiecare zi, dar am un carnețel în care îmi place să-mi notez lucruri întâmplătoare.

– Cel galben, cu un fluture pe copertă, pe care-l scoți uneori în timpul orei?

Jocelyn a privit în jos.

– Îmi pare rău.

– Nu vreau scuze. Scriitorii buni scriu când îi lovește inspirația. Spune-mi despre ce scrii în carnețelul tău.

Jocelyn a ridicat din umeri.

– Nu știu. Chestii.

– Scrii despre băieți?

A simțit cum i-au luat foc obrazii.

– De obicei, nu.

– Ai un iubit?

– Nu.

– Ai avut vreodată?

– Niciumul despre care să merite să scriu.

Domnului Sawyer i-a tresărit buza.

– Scrii despre prietenii tăi?

– Nu chiar.

– Atunci o să te întreb din nou, domnișoară Burton. Despre ce scrii în jurnalul tău, dacă nu despre băieți și prieteni?

– Nu știu. Cred că, în general, scriu despre ce simt.

– Și ce anume simți?

Obrazii ușor îmbujorați ai lui Jocelyn au devenit stacojii.

– Furie.

– Bine. Acum începem să ajungem undeva. Furie din ce cauză?

– Din cauza mamei mele. E alcoolică.

– Și tatăl tău?

– Nu l-am cunoscut niciodată.

Domnul Sawyer și-a frecat buza de jos cu degetul mare, fixând-o cu privirea pe Jocelyn. Ochii lui erau de un verde intens, adânc. Păreau să se întunece pe măsură ce treceau secunde. Asta o făcea pe Jocelyn să simtă nevoia să-și schimbe poziția pe scaun, dar știa că el ar fi observat imediat și, probabil, ar fi comentat. Așa că s-a străduit să rămână nemișcată.

– Universitatea Williamsburg nu e prea departe și oferă o bursă pentru scriere creativă. Cea mai bună lucrare primește o bursă integrală. Locurile doi și trei primesc finanțare parțială. Te pot ajuta să-ți îmbunătățești stilul. Nu fac asta pentru mulți elevi. Dar cred că tu ai putea fi specială. Totuși, va trebui să lucrezi la disciplină. Te lași distrasă prea ușor.

– Și cum să fac asta? Să studiez mai mult?

Ochii domnului Sawyer s-au luminat.

– Disciplina nu trebuie să fie neapărat despre studiu. Poate însemna învățarea autocontrolului, în general. De exemplu, tu te foiești mult și adesea privești pe fereastră.

– Cum pot să rezolv problema?

– O să lucrăm la asta. Dacă ești interesată de ajutorul meu.

Jocelyn nu știa cum să aprobe suficient de repede.

– Sunt interesată.

Colțurile buzelor i s-au ridicat într-un zâmbet abia schițat, făcând un gest spre niște rânduri mai îndepărtate.

– Bine. Ne întâlnim aici vineri. La ora 16.00.

CAPITOLUL

3

Este o zi însorită de primăvară, aerul cald plutește printre clădirile campusului, iar steagurile albastre și aurii ale Universității Pace flutură în vânt. În mod obișnuit, mi-aș lua o cafea și aș sta să mă bucur de soare sau poate aș termina de corectat temele pe o bancă din parc. Dar astăzi, am un singur scop.

Biroul registraturii se află într-o clădire mare și modernă din cărămidă, cu fațada din sticlă. Găsesc intrarea, trec printre ușile automate și mă opresc. În dreapta mea este un ghișeu de asistență pentru studenți, dar am nevoie de mai mult decât îmi pot oferi ei. Geanta îmi vibrează în timp ce privesc în jur. Scotocesc după telefon și văd numele lui Sam clipind pe ecran. Avem planuri pentru diseară, pe care le-am uitat complet până în acest moment. Pare incredibil că nu mai departe de ieri îi trimisesem un mesaj. Ieri, când cea mai mare problemă a mea era data de 20 mai din calendar. Acum, există cineva care știe *ce s-a întâmplat* cu douăzeci de ani în urmă, înainte de acea dată, cineva care amenință *să se răzbune*. Îi ignor apelul lui Sam, fiind prea îngrijorată să obțin informația pentru care am venit ca să mă las distrasă de orice altceva acum.

Biroul principal seamănă cu Direcția de Evidență a Vehiculelor, cu scaune pentru așteptare și ghișee numerotate, unde angajații cheamă studenții pe rând. Privesc în

jur, căutând pe cineva care m-ar putea ajuta. Bineînțeles, doar două dintre cele douăsprezece ghișee sunt funcționale în acest moment. Îl recunosc pe unul dintre angajați. Tânărul de vreo 20 și ceva de ani nu lucrează doar aici. Eric este și student, în același timp. Îmi întâlnește privirea și îmi zâmbeste. Am mai interacționat cu el de câteva ori în trecut, când am avut probleme cu orarul sau greșeli în lista cursanților. E genul care îți fixează privirea prea mult timp, care îți ține minte numele și sala de curs fără motiv. Și, de fiecare dată când am vorbit cu el, mi-a făcut un compliment, într-un fel sau altul. Dar asta s-ar putea să-mi fie de folos azi.

Termină de vorbit cu un student, așa că mă apropiez de ghișeul lui.

— Salut, Eric.

— Aaron, mă corectează el, dar zâmbeste. Ce mai faci, Elizabeth? A trecut ceva timp.

Ar trebui să-i amintesc faptul că sunt profesoara Davis, nu *Elizabeth*, în schimb, îi zâmbesc.

— Așa e, desigur. Aaron. Sunt bine. Tu?

— Nu mă pot plânge.

Îmi studiază părul.

— Mereu am vrut să te întreb... Asta e culoarea ta naturală? De obicei, roșcatul e mai spre portocaliu, dar al tău e mai mult scorțișoară.

Cine întreabă o femeie dacă își vopsește părul? Cu siguranță, nu un student. Și totuși, îmi răsucesc o șuviță de păr între degete, ca o adolescentă cochetă, și mă aplec ușor, pentru că azi nu am niciun orgoliu.

— E natural. Îți place?

El se apleacă, apropiindu-se de mine.

— E superb. Îți face ochii verzi să iasă și mai tare în evidență.

„Oh, Doamne.” Cu greu mă abțin să nu-mi dau ochii peste cap. Trebuie să trec direct la subiect.

— Uite, am nevoie de ajutor, Aaron. Crezi că mă poți ajuta?

— Desigur. Orice ai nevoie.

„Perfect.”

— Am probleme să iau legătura cu o studentă. Nu răspunde la e-mail, așa că mă întrebam dacă mai are unul în baza de date. Sau poate un număr de telefon, o adresă? Orice alt mijloc de contact.

— Ah, asta e...

Înghite în sec și se uită în jos, privindu-și mâinile.

Când își ridică din nou privirea, evită contactul vizual.

— Din păcate, e împotriva regulamentului să dau astfel de informații, chiar și profesorilor.

Aaron se foiește, vizibil stânjenit.

— Îmi pare rău.

— Este chiar important, insist eu, coborându-mi vocea. Ar putea nu absolve cursul dacă nu reușesc să dau de ea. M-aș simți groaznic. Aaron?

— Da, doamnă.

Își înalță capul și mă privește drept în ochi.

— Creș că de data asta am putea face o excepție, nu? Să ajutăm un coleg. Și pentru că suntem prieteni. Nu-i așa?

Îi mai arunc un zâmbet, doar între noi.

— Ei bine... în regulă. Dar să nu-i spui nimic șefului meu, da?

— Oh, credeam că tu ești șeful, zic și îi întind o foaie pe care am scris tot ce știu despre Hannah Greer. Aici sunt numele ei și codul de student.